

като ураганъ и обзе Българската земя и народътъ протестираше прѣдъ велможитѣ-прѣдставители на привидната християнска Европа. Българскиятъ народъ заявяваше съ своя мемоаръ на Европа своето роптание, като позоваваше нейното внимание върху сполетѣлитѣ го нещастия отъ извършената неправда въ Берлинъ. Тоя заабѣлжителенъ мемоаръ гласи:

„Ваше Високопрѣвѣсходителство!

Санъ-Стефанский Трактатъ едва бѣше се заключилъ и Българский народъ, на който справедливитѣ желанія се осъществяваха, се готвеше да се посвети на развитието на новитѣ постановления, съ които се надаряваше, когато Берлинский конгресъ се събра.

Като имаха довѣрие на високата мъдростъ и на чловѣколюбивитѣ чувства на отличнитѣ мъже, които засѣдаваха въ този Европейски Арсопагъ, Българитѣ помислиха, че ще е излишно да прѣдставятъ тѣхнитѣ жслания прѣдъ това събрание, което трѣбуваше да даде отъ страна на Европа потвърждение на резултатитѣ, добити чрѣзъ тази война, и на които сама Турция склони съ Санъ-Стефанский Трактатъ. Тѣ вѣрваха, че тѣхнитѣ страдания бѣха извѣстни на всички, че кланетата въ Батакъ и Перушица, отчаянитѣ викове на жителитѣ на Ески-Загра и на вдовицитѣ на Карлово, сж прѣсни още въ паметъта на всички и че слѣдователно, не ще има нужда да си иматъ особенъ тълкувателъ, за да прѣдставя нуждитѣ и желанията имъ прѣдъ Високото Събрание.

Берлинский Конгресъ се свърши и Българитѣ, очудени отъ неправдата, която имъ се направи, се